

A L'OPINIÓ

per LA REDACCIÓ

D'una manera poc noble i amb un is-
til amfibològic, algú que tots coneixem
i no és cap incògnita pels figuerencs,
pretén extemporàniament des de "La
Veu de Catalunya" del dia 23, una des-
graciada concatenació de fets entre el
nostre setmanari LA GALERIA i la
vençuda política que s'acaba de desten-
rar.

Val més prevenir que haver de gua-
rir; perxò nosaltres avui de manera ben
clara i oberta, procediment ben contra-
rri per cert al del nostre impotent de-
tractor, direm com són les coses i quin
lligam tenen les unes amb les altres.

Voldria veure l'esgarria cries que
dóna la nota al periòdic de la burgesia
cambonista, "La Veu de Catalunya",
una successió de continuïtat nostre amb
"La Comarca", suspesa gubernativa-
ment per la Dictadura l'any 1927.

Si bé algun dels elements que infor-
men la redacció de LA GALERIA,—
d'aquest periòdic ben empurdanés i ben
lliberal, que malgrat el seu poc temps
d'existència ja se l'ha volgut catequitzar
en debades—, si bé com diem, algun re-
dactor pogué dirigir, i no pas amb de-
sencert, aquella publicació,—LA CO-
MARCA,—en el seu segon període de
franc lliberalisme, pel qual aquest tan
bescantat nostre estimat redactor hagué
de pagar amb multes i presó, sense que
mai ni una ni altres el dobleguessin com
a l'autor de la nota a ploriquejar el per-
dó d'unes miserables pessetes, al venir
amb nosaltres i haver sofert amb auste-
ritat els càstigs repetits de la Dictadu-
ra el deixen purgat als nostres ulls de
tota culpa, si és que verament alguna
vegada la cometè per ell mateix.

LA GALERIA va nèixer d'un estol
d'amics ben empordanesos, ben llibe-
rals, ben demòcrates, perquè a Figue-
res encara no s'havia vist un grup de-
cídít a fer sentir les necessitats del po-
ble, i per no raure a les mans d'esta-
ments i organismes que no sentim.

No volem pas negar amb tot ço que
s'apunta que a la nostra ciutat no hi
existís de molts anys enrera una tradi-
ció que no ens enamorés i que en el
sòl empordanès ens li va semblar el

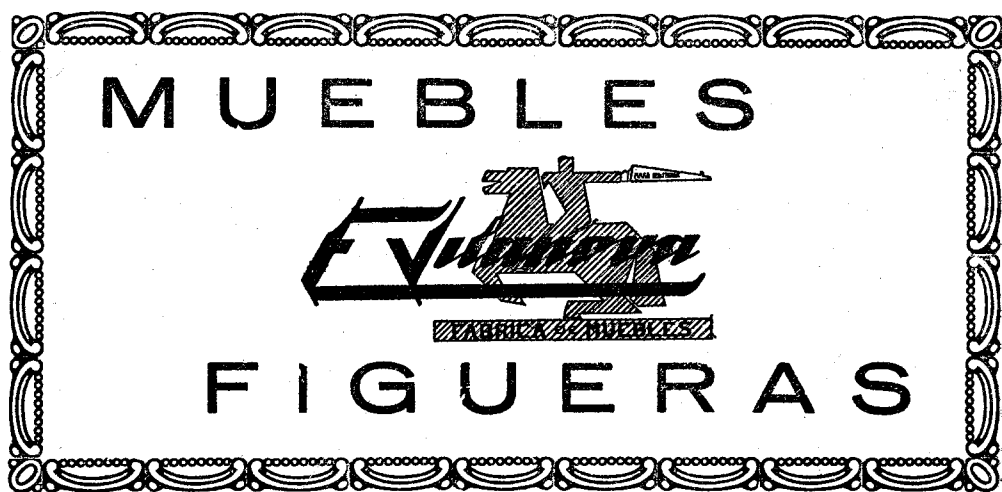
Mestre de les Democràcies D. Francis-
co Pi i Margall i li conreuaren homes
com els Tutau, Abdon Terradas, Mon-
turiol, Matas, Arderius i Bofill per no
citar-ne d'altres. Però, darrerament, ja
abans de traspasar Bofill, el mateix pla-
ga esgarria cries, tafanejant amb la seva
preuda i valuosíssima ploma, mogué re-
bombori i féu trontollar la solidesa de la
germanor republicana, preparant la
vinguda de la primera escisió federal i
donant lloc més tard a la separació de
altres elements com els de Llansà, etc.

No volem pas retreure noms; però
tothom sap doncs que la culpa fona-
mental de la divisió dels federals em-
pordanesos és gaire bé tota d'aquest és-

ser essencialment biliós, promotor de
l'eterna discòrdia, que mai ha donat la
cara com nosaltres.

Ell no té res d'empordanès, de noble,
ni de franc, doncs si així no fos, regna-
ria la fraternitat lliberadora entre tots i
s'esborrarien taques, que així com en
nosaltres ens en reconeixem algunes,
també en trobem forces a la seva part
(àdhuc durant el temps de la Dictadu-
ra).

LA GALERIA queda doncs sentat
que som gent amics de la llibertat i ca-
paços i disposats a defensar-la en totes
les palestres i amb tots els termes. No
som partidaris ni amants de discussions
ni de tragèdies de veinat; però amb
això no volem pas dir que fugim de res
i que si com així que se'ns invita po-
dem donar la mà, també en el camp de
la lluita personal no reculem per res ni
per ningú, tot hi reconèixer que és gro-
ller i baix i propi d'èpoques polítiques
passades el descendir a aquests ex-
tremes.

Cròniques d'Orient

per JOSEP GIBERT

Jo us vaig a dir d'una cosa tan lleue-
ra i tan tènue que els mots els més trans-
parents i subtils no sabrien pas descriu-
re-la. Jo temo també; car no es tracta de
un fenomen de l'eterna natura, suscepti-
ble de repetir-se en el curs del temps;
ni d'una meravella evident que cadascú
podria admirar al seu plaer; ni tampoc de
un paisatge comparable a no importa
quin paisatge de la terra coneguda. A

que em serviria ací la literatura descrip-
tiva? Jo he, bé que inútilment, frequentat
Virgili i inútilment també sentit les fri-
sances de Rousseau: —Jo no tinc res, ni
dins la memòria ni dins el cor.

Es diu: això són tamarius. Mes se'ls
distingeix per un pur miracle, car el sol
els llença una llum estranya que no els
penetra però que els il·lumina a flor de
branca, d'opals i d'iris, d'espuernes d'ar-